

dalmi tevékenységre is. Résztvett Az Országos Halászati Egyesület újraalakulásában s újraszervezésében; közel harminc éven át munkálkodott az egyesület által kitűzött célok érdekében, erkölcsi és anyagi áldozatkészséggel.

Időt talált, ha szülségét látta, a halászat érdekében való irodalmi tevékenységre is. A szaklapokban megjelent cikkeinek címei: „Halászatunk és a vámszerződések.“ (1901.), „Tógazdaságok és a halászat érdekeit előmozdító intézmények Németországban“ (1901.), „Néhány szó az alakuló Országos Halászati Egyesület főteendőjéről.“ (1901.), „Magyarország tógazdaságai s azok jövőndő helyzete egy esetleges német halvám esetén.“ (1904.), „Vasutaink és az élőhal szállítása.“ (1904.) mutatják, milyen korán felismerte azokat a jelenségeket, amelyek halászatunkat közgazdasági vonatkozásban ma is legközelebből érintik.

Ezzel a gazdag tevékenységével töltötte be *dr. Hirsch Alfréd* a legpéldaadóbban élete hivatását. Ő megfogadta csakugyan a nemes buzditást: hatott, alkotott, gyarapított!

A végzet nem engedte, hogy munkájának gyümölcsét nyugalomban élvezhesse. Ugynevezett világi kitüntetésekben nem volt része. Bizonyára nem azért, mintha nem szolgált volna rá, de az azokhoz vezető ut sokszor olyan, amelyet az ő finoman érző lelke messze elkerült. Kicsinyes hiúság pedig nem bántotta. Kárpótolta őt mindenért azok tisztelete és szeretete, akik hozzá mint emberhez közel jutottak. Alkalmazottainak nem parancsoló gazdája volt, hanem munkatársa, atyai gondozója: őszinte könnyeket hullatott sirjára főtisztjétől kezdve a legutolsó cselédgyerekek, mindenki.

Barátai, tisztelői előtt pedig élni fog mindig az ő emléke, s azoknak a szép napoknak emléke, amelyeken vendégszerető uri házában lelkének aranyos kedélyével lelkesedett a magyar halászatért és lelkesítette a magyar halászokat.

HIVATALOS RÉSZ.

M. kir. földmivelésügyi miniszter.

8121/1926. V/B-2.

Bács-Bodrog, Baranya, Esztergom és Komárom, Győr-Moson-Pozsony, Nógrád és Hont, Pest-Pilis-Solt-Kiskun, Sopron, Tolna vármegyék alispánjának.

A Duna folyónak az elmúlt hónapok alatt lefolyásra került árvice a töltések közé fogott hullámtér mélyebb részeit huzamosabb időn át víz alatt tartotta, minek folytán a folyó halállománya egyrészt tavaszi ívás céljából, másrészt az ilyen területeken bőségesen levő haltáplálék felkeresése céljából ezen sekélyebb területeket nagy mértékben kereste fel. Most, amikor a Duna folyóvíze egész hosszában apad, a halivadék ezen hullámtéri mélyedésekben nagy mennyiségben marad vissza, s biztos zsákmányát képezi az orvhalászoknak.

A halászati felügyelőséghez beérkezett jelentés szerint az orvhalászok tényleg zsákszámba fogják ki az ilyen mélyedésekben rekedt halivadékot s ezáltal a folyó jövőndő halállományában okoznak mérhetetlen károkat.

A Duna folyó halállományának megóvása céljából felhívom Méltóságodat, hogy az elsőfoku hatóságokat távbeszélőn vagy távirati uton haladéktalanul utasítsa,

hogy egyrészt a halászati kihágások elkövetői ellen a legszigorubbán járjanak el, másrészt a piacok és halárúsító helyek hathatós ellenőrzése révén a halászati törvény 20. §-ában előírt méreten aluli halak árubaocsátását minden rendelkezésre álló eszközzel gátolják meg.

Ezzel egyidejűleg a Méltóságod törvényhatósága területén működő halászati társulatok figyelmét is sürögösen hívja fel arra, hogy a Duna folyó hullámtérén megrekedő halivadék megmentésére minden lehető eszközt használjanak fel.

Budapest, 1926. július hó 29-én.

A miniszter helyett:

Dr. Mayer s. k.

államtitkár.

Az 1925. évi XLIII. törvénycikk

a halászatról szóló 1888: XIX. törvénycikk módosításáról és kiegészítéséről. — Indokolás.

(Folytatás.)

1. §. A hal csak nyílt vizekben uratlan jószág. Zárt vizekben, amelyekből a hal más halasvizbe ki nem juthat sem azokból oda be nem kerülhet, a hal maga a vízzel borított meder tulajdonosának a tulajdona épp úgy, mint a vadaskertben tartott vad a vadaskert tulajdonosáé; csak ennek a megállapításnak lehet logikus következménye az, hogy ilyen vizekben a halászat gyakorlása nem esik korlátozás alá (1888: XIX. t.-c. 13. §.) s hogy ilyen vizekben éppen azért halászati kihágásokról sem lehet szó, hanem az ott nevelődő halnak eltulajdonítása szigorubb megítélés alá esik. Ezt állapítja meg már egyébként a 61.916/1914. F. M. sz. alatt az 1888: XIX. t.-c. 13. §. alá tartozó zárt vizekben elkövetett hallopások ügyében kiadott körrendelet is.

A 2. §. a halászat jogának s azzal együtt a halászás fogalmának meghatározását foglalja magában. A régi törvényből egészen hiányzott; pótolni kell a jogbiztonság érdekében is.

A halat épp úgy, mint a vadat uratlan jószágnak tekintve, a halászat joga csak annak tulajdonbavételére, jogására adhat jogot. A halászat modern értelemben azonban termelés, ebbe a jogba tehát bele kell érteni a hal tenyésztését célzó műveleteket is; ennek különösen akkor van jelentősége, ha valaki idegen mederben bir halászati jogosultsággal; jogot kell neki a halfogás mellett arra is adni, hogy a vizét halászatilag művelhesse, vagyis mindazt megtehesse, ami a hal nevelésére, tenyésztésére a vízben szükséges, pl. ikrakirakás, máshonnan hozott ivadékkal való népesítés.

A halászati jog tárgykörébe esik nemcsak a hal, de a vízben élő minden hasznos állat is, nálunk egyelőre a hal mellett csakis a rákot tekintti ilyennek a törvény, de igen könnyen elgondolható, hogy más állatok, mint pl. a béka, teknősbéka, bizonyos kagylók, pióca stb, gazdasági jelentőségre emelkedhetnek valamely vízben; a halászati jogtulajdonosnak azokhoz való jogán kívül biztosítani kell akkor azok törvényes védelmét is, ami iránt a miniszter a felmerülő szükséghez képest rendeletileg intézkedik.

A halászás fogalmát is szabatosan meg kell állapítani tekintettel különösen arra, hogy a kihágás kísérlete nem büntethető; nem szabad kétséget hagyni az iránt, hogy ha a hal fogását célzó cselekmény nem is jár

eredménnyel, az jogosulatlan területen végezve büntetendő ne legyen. Ez a jogelv szolgált különben a 8.234/1915. F. M. számú rendeletnek is alapul, amely a jogosulatlanoknak a halászati eszközök fogásra kész állapotban való tartását tiltalmazza.

3. §. A halászati termelés terén a mesterséges viszonyok között létesített tógazdaságok ma már igen nagy jelentőséggel bírnak, mert azok vannak hivatva pótolni a természetes vizek oly sokféle más igénybevételét következtében a multhoz képest korlátozott halhozamát; de nagy a közigazdasági jelentőségük azért is, mert oly területek tehetők révükön jövedelmezőkké, amelyeket mezőgazdaságilag semmiféle művelési móddal nem tudunk kihasználni. E tekintetben csak a hazánkban oly nagy kiterjedésű, (vad) szikes területekre utalok. Az e téren végzett eddigi kísérletek minden kétséget kizáró eredménye az, hogy a legrosszabb, minden egyéb alkalmatlan szikes területek kihasználására az egyetlen módszer a halaszgazdaság, a mesterséges viszonyok között létesülő tógazdaságok tehát ilyen nézőpontból, első rangú telkesítésként jelentkeznek.

Minthogy pedig a víz a tógazdaságokban épp oly nélkülözhetetlen és ép úgy semmi mással nem pótolható, mint az öntözéseknél, jogos és méltányos, hogy az öntözéseknek a vizszerzésnél nyújtott könnyítéseket (1885: XXIII. t.-c. 30., 31. 32. §§.) a halastógazdaságra, mint az öntözésekkel egyébként is teljesen azonos természetű gazdasági vízhasználatokra kiterjesztesenek.

4. §. E szakasz a vizjogról szóló 1885: XXIII. t.-c. 59. §-ában kifejezett elv mintájára a halászat érdekében a „Vizmeder“ jellegű, tehát mezőgazdaságilag egy újabb szolgálmat állapít meg.

A kövizek benépesítésére szolgáló ivadék nevelése szempontjából alsóbb szintájú folyóvizeink mentén különös figyelmet érdemelnek azok a — folyóval többé-kevésbé összeköttetésben álló — holtágak, amelyek időnként, különösen az őszi és téli kisviznél egészben vagy részben szárazon szaktak állani, a tavaszi árvíz azonban megtölti azokat. Ilyen holt ág szabályozott folyóink mentén sok van. Azokat rendszerint igen csekély munkával alkalmassá lehet tenni arra, hogy bennök tavasszal a behelyezett halak megívjanak s az ivadék aztán később, ha már megerősödött, bejusson az anyafolyóba.

Az ily módon berendezett ivadéknevelő helyeknek megvan az a nagy előnyük, hogy olyan kedvezőtlen években is biztosítható segítségükkel a halszaporulat, amikor az árvíz korán, a főívás-idő előtt vonul le, vagy egyáltalán nagyon gyorsan vonul le. Ilyenkor a korai vagy hirtelen árvízzel meg lehet tölteni ezeket a tavakat s a vizet vissza lehet azokban tartani a kellő időre.

Ezeknek az ivadéknevelő helyeknek a létesítése elsősorban a halászati társulatok feladata; nehogy azonban a medrek tulajdonosai részéről azoknak ilyen célra való átengedése megokolatlan akadályokba ütközhessek és így a közérdekű cél elérése megnehezíthessék, meg kell a törvényben adni e végből a szolgálommal való terhelés jogát, azonban minden jogos érdek teljes megóvásával. Ezt célozza az, hogy ivadéknevelő tó berendezésére a terület tulajdonosának elsőbbségi jog biztosított.

Nehogy azonban a meder tulajdonosa ezen jogával visszaélve, az ivadéknevelő tó létesítését megakadályozza, záros határidőt kellett szabni elsőbbségi jogának igénybevételére.

Ha a meder jellegű területen más, mint a tulajdonos halászati joggal bír, természetesen ennek halászati joga is kártalanítás tárgyát fogja képezni.

Általában minden jogos érdek megóvására bizto-

síték az, hogy az eljárásra vonatkozólag a vízjogi törvény bevált határozmányai mértékadóak.

5. §. Olyan tavaknál, ahol a halászati jogtulajdonosok már társultak és a halászat egységes üzeme biztosítva van, a termelés érdekében áll, hogy az ilyen üzemnek a lehető belterjessé tételét semmiféle korlátozó tilalmi intézkedéssel ne gátoljuk. Annak megítéléséhez, hogy az üzem vezetése valóban megfelel-e az okszerűség követelményeinek, feltétlenül szükség van a termés eredményének pontos ismeretére; mert e nélkül a kellő ellenőrzés sem gyakorolható, ezért a szakszerű elkönyvelés kötelezőleg kimondandó.

6. §. Ez a szakasz a kubikgödrökben medrekedő halivadék megmentésének kérdését oldja meg s azzal hivatva van halászatunk ezen legégetőbb sebet gyógyítani.

Messze vezetne s talán felesleges is volna itt kiterjeszkedni arra, hogy a Magyarországon végzett párjukat ritkító nagyszabású árvédelmi munkálatok mennyire kivetkőztették vizeinket ősi állapotukból s mennyire voltak okai régi halbőségünk megapadásának, csak arra akarok utalni, hogy az árterek megszüntetése után a töltések között lévő hullámtér szolgál a folyóbeli halaknak ivóhelyül, természetes szaporítási helyül.

A tavaszi árvízzel belejut a hal az ott levő mélyedésekbe, a töltések anyaggödreibe, a kubikgödrökbe s rendszeren megívik bennük, visszatérni azonban az árvíz elvonulta után sem az anyahal, sem a kikelt ivadék nem tud, ott reked, mert ezeket a gödröket minden egyébre való tekintet nélkül legtöbbször úgy ássák, hogy a folyóval nem csak hogy összeköttetésben nincsenek, de sokszor egyáltalán lehetetlenség is azokat oda lecsapolni. Az anyaggödrök apadó vizéből a nagy halat csakhamar kihalásszák, — rendszeren az orvhalászok, — az ivadék pedig a gödrök kiszáradásával mind egy szálíg ott vész; ez utóbbi dologban rejlik a veszedelem. Mert a nagy hal arra való, hogy kifogják, amennyiben illetéktelen kezekbe kerül, az inkább csak magánérdeket sért időlegesen, az ivadék elpusztulása azonban kihat az egész folyóra, kihat a jövőre, azzal a folyó népességének következő nemzedéke van tönkretéve.

Kisebb-nagyobb ilyen halpusztulásokról ugyszólván évenként hallani, de vannak akárhányszor katasztrófális jellegűek is. Éppen a halászatról szóló törvény keltének évében, 1888-ban irtak a tiszavidéki lapok arról, hogy a hatóságnak kellett a kubikgödrökben rekedt bűzhődő halak elásatásáról gondoskodni. Az ilyen mélyedésekben rekedt halivadék megmentését két irányban törekedtek eddig elérni. Először, hogy a mélyítések az anyavízzel összeköttessenek oly módon, hogy azokból a vízzel együtt a hal is kijuthasson az anyafolyóba. Ez azonban a legjobb esetben is csak félrendszerű, mert ha az áradás hirtelen az ívás után fut le, amikor még a lerakott ikra ki nem kelhetett, az marad szárazon s elpusztul, ha a gödrök kiürülnek. De ezen összeköttetések létesítése igen sokszor nagy költségbe kerül s az arról folyó vita, hogy ki tartozzék azokat létesíteni, az-e, aki a bajt okozta, vagy az-e, akinek az összeköttetés érdekét szolgálná, a legtöbb esetben teljesen meddővé tette az orvoslásra irányuló minden igyekezetet.

Maradna a másik mód, hogy a hullámtér a rajta levő mélyedésekkel együtt szintén bevonassék az 1888: XIX. t.-c. 14. §. b) pontja alapján a halászati társulatok kötelékébe. A törvény ugyan kifejezetten nem zárja ki ennek a lehetőségét, de a dolognak az a rendkívüli technikai nehézsége van, hogy ezeket a területeket csak időszakosan borítja víz; néha éveken át nem lehet itt szó halászatról, nagyon nehéz tehát a

társulati kötelékben az anyavíz érdekeltjeivel való együttműködésre a közös alapot megtalálni. A gyakorlatban a kívánt cél elérésére leghelyesebbnek mutatkozott tehát a hullámtéri, illetőleg az árvizek kiöntéseiben meglévő halászati jog érintetlen hagyásával e jog gyakorlatát egyesíteni az anyavíz halászati jogának gyakorlásával, amivel egyttal ki vannak küszöbölve azok az ellentétek, amelyek az anyavízzel időszakonként összeköttetésbe jutó holtmedrek stb. halászatának külön kezeléséből származnak. Teljesen az az elv érvényesül itt, mint amely a vadászatról szóló 1883:XX. t.-c. 3. §-ának két utolsó bekezdésében is kifejezésre jut.

Az anyavíz halállományának fentartása érdekében egy kézbe egyesítve ily módon a halászatot, szinte magától értendő a halászatot gyakorlónak az a kötelezettsége, hogy a veszedelemben forgó ivadékokat megmentse, amit annál is inkább teljesíthet, mert legközvetlenebbül ő látja hasznát.

Miután az ivadékok a hullámtéri természetes mélyedésekben épp úgy ki van téve a pusztulásnak, mint a kubik-gödrökben, a törvényben általános intézkedést kellett felvenni. Míg a folyóvizeknél a töltésezett folyóknak a töltések közé eső hullámtere jöhet figyelembe, addig tavaknál egész általában az ártérre vonatkozólag szükséges a törvényes intézkedés. A tavak áradása ugyanis, általában sokkal ritkább s kisebb mértékű, mint a folyóké töltések közé fogott tavak nálunk nincsenek is — és az áradás aránylag csak kis területeket borít a partszávon, de ezek az anyavízzel mindig a legközvetlenebbül összefüggnek, ha tehát ott az 1888:XIX. t.-c. 2. §-a alapján az esetleg nagyszámu partmenti földtulajdonos mind külön-külön gyakorolja a halászatot, az az anyavíz egységes kezelésében rejlő gazdasági előnyt a legnagyobb mértékben veszélyeztetheti.

7. §. A halászejegyről a köztudatban sok helyen átment helytelen felfogás kiküszöbölésére szükséges kimondani azt, hogy a halászejegy magában semmiféle halászatra, tehát horgászásra, kézzel való halfogásra stb. sem jogosít, hanem ahhoz a halászejegy tulajdonosának még a halászatra való jogosultságot is meg kell az illető vízterületen szereznie.

A második mondat a hatóságnak a visszaélések előzetes megakadályozására ad módot.

8. §. A víz mentén foglalkozók vagy járókelőkből kerül ki a legtöbb alkalmi orvhalász, ezért kellett már régebben miniszteri rendelettel (8.234/1915. F. M. sz.) kihágásnak minősíteni az ezen szakasz első bekezdésében foglalt cselekményt.

Vizgazdaságunk fejlődésére általában nagyon hátrányos, hogy eddig külön vízrendőrségünk nem volt. A halászatról szóló 1888:XIX. törvény csak a 9. §-ban intézkedik némiképp az ellenőrzésről, de ott is csak a halászejegyre vonatkozólag. A legújabbban szervezett folyamőrségnek ugyan szintén feladata lenne a halászat ellenőrzése is, de egyéb feladatai bizonyára le fogják annyira kötni, hogy e téren még mindig hiányok lesznek érezhetők. Ezen segíteni van hivatva e szakasz többi bekezdése; megadja a halászatra jogosítottaknak a módot a mezőéri jelleggel bíró halászati örök alkalmazására. Az őrzés kötelezettsége ezzel ugyan a jogosítottakra van hártva, de tulajdonképp az ő legsajátabb érdekük is. Ezt az elvet fejleszti továbbá a szakasz utolsó bekezdése, amikor a miniszternek jogot ad arra, hogy a halászati társulatokat indokolt esetben a felügyelet szervezésére kötelezze. Ez alatt természetesen nemcsak halászati örök alkalmazása értendő, hanem oly helyi szervek létesítése is, amelyek akár maguk, akár halászati örök igénybe-

vételével is a törvény, a társulati üzemterv rendelkezéseinek megtartására a helyszínén felügyelnek.

9. §. E szakasz azokat a tilalmakat foglalja magában, amelyek az egész országra s minden vízre egyaránt kimondandók s amelyek legnagyobb részben az eddigi törvényben is benfoglaltattak.

(Folyt. köv.)

Kezdő sporthorgászoknak.

Irta: báró Szurmay Sándor, ny. gyal. tábornok.

(Befejező közlemény.)

Nézzük most már a keszegekkel kezdő fiatal sporthorgász további fejlődését, tevékenységének, magatartásának, gondolatmenetének lelki rugóit. A kezdő legelső horgászatánál már látni fogja, amint egymásután hozza ki kicsi kis csalijával a kis halakat, hogy egyszer-másor egy nagyobbacska, arasznyi hosszú hal is akad a horgára, melyet csak némi nehézségek leküzdése után tud kihozni a vízből. Minél nagyobb ez a hal és minél nehezebben győzte le ellenállását, annál nagyobb lesz az öröme. Már ezen első alkalomnál motoszkál az agyában az a gondolat, miként tudna ő *csak ilyen* nagyobb halakat fogni és magától is hamar rájön arra, hogyha nagyobb csalit tesz horgára, melyet a kicsi hal nem tud bekapni, akkor csak nagyobbakat, az igaz most már hosszabb pauzákban tud fogni. De meg fog történni vele előbb-utóbb, jó halas vízben nagyon hamar az a szerencsétlenség is, hogy igen finom és gyenge, csak apró halnak szánt készségében kár esik oly módon, hogy egy jelentős domolykó, ponty, compó vagy harcsa egyszerűen letépi piciny horgát, vagy elszakítja gyenge zsinéjét és elszababul. Ez a kis malheur már elég arra, hogy felébressze benne a tigris és hogy szinte életcéljának tűzze ki a jövőre az ily kegyetlen cápák fogását. Szívvel-lélekkel ambicionálja most már a nagyobb, nemesebb halak fogását, mert tudja, hogy az még fényesebb multság. Tökéletesíti tehát készségét és felszerelését, de — nem tudván elfelejteni a leszabadult nagy halat — önmagának is szemrehányást tesz, hogy miért is rántotta meg oly erősen a horognyelet, hisz ily nagy rántást meg sem bír készsége kár nélkül, ha komolyabb ellenállásra talál. Finomulni kell kezének és magatartásának is ily hallal való küzdelemre, szóval megszívlette a lecke tanulságait is. Megingathatlan az a meggyőződésünk, hogy az ilyen kezdő, aki igazán eddig még csak egy röpké pillantást vetett a sporthorgászat területére, lelkes horgász lesz és hamarosan passzionátus sporthorgásszá fejlődik.

Nagy előny az, ha a kezdőt egy tapasztalt sporthorgász vezeti egyideig és gyakorlati útmutatásokkal szolgál neki, de ez nem multhatlanul szükséges, ha az alábbi tanácsokat megfogadja. Nap-nap mellett ügyis a tapasztalatok egész tömege gyarapítja tudását és éleszti érdeklődését, sokat tanul horgászó társaitól, no meg ha van módja reá, olvasmányokból is.

Ákár gyermekkorban levő, akár öreg kezdő, szerezzen be magának egy igen könnyű horognyelet (halászbót) $2\frac{1}{2}$ —3 m hosszúságban, továbbá legalább 5 m. hosszú igen vékony zsinéget, néhány piciny 3—4 mm-es selyembogárbél patonyra szerelt horgot és egy csepp dugót, mely nagyságra is formára is olyan, mint a kisújjunk körme. A kis barna dugót fűzze föl hossz tengelye irányában a zsinegre úgy, hogy föl- vagy lefelé tolhassa, kösse a zsinegre az egyik horgot (minden horgász megmutatja e szakszerű kötést!), a zsineg másik végét pedig kösse meg

a horognyélen körülbelül ott, ahol kézben tartja azt, onnan csavarosan vigye föl a horognyél hegyéhez, ott újból erősítse meg és megvan az egész készség körülbelül 3 méter szabad zsineggel, azon a dugó 50—60 cm magasságban a horog fölött. Minden horgásznak be kell szereznie az állam egész területére érvényes halászszyegyet (20,000 K bélyeg) a közigazgatási hatóságnál, továbbá annak a víznek a tulajdonosától, illetve halászbérlőjétől, ahol horgászni akar, az engedélyt a horgászatra.

Akinek nincs módja arra, hogy mindent pénzért megvegyen valamely sportüzletben, az az egész készséget maga is előállíthatja, ha beszerezte a horgot. Horognyélnek vehet egy nádszálat, mogyoró vagy más egyenes vesszőt, zsinegnek jobb minőségű fehér vagy szürke vékony cernát és faraghat egy kis dugót vagy vehet egy lúdtollat, vagy a cirokseprű szárából egy kis darabkát. Aki azonban teheti, annak ajánlom azt, hogy vegyen mindjárt egy életre szóló szédszedhető háromrészes angol pisztrángos horognyelet (nem acélból), amely finomsága mellett és kár nélkül több kilós halra is alkalmas, továbbá egy hozzávaló kis motolát a zsineg felvételére és egy amerikai, angol vagy német vert (Klöppel), tehát nem font pisztrángos zsinveget. Az egész 30—40 pengőből beszerezhető és biztos vagyok abban, ha az, aki ezt az összeget reászánja, sohasem fogja megbánni, mert az bőségesen fog kamatozni egészségben, gyönyörűséges szórakozásban. Óva intek azonban e helyt mindenkit olcsó és felkinált, de fölösleges más áruk beszerzésétől, mert azokat előbb-utóbb ugyanis hasznavehetetleneket vagy szükségteleneket sutba dobja, avagy kifogástalanokkal pótolja. Van egy pisztrángos horognyelem, melyet harminc évvel ezelőtt vettem tizenegy forintért és a nagy strapa dacára, melyen már átesett, még mai nap is mindig örömmel veszem kezembe és tudom, hogy éltem végéig kár nem esik benne még akkor sem, ha igen jelentős hallal kell megbirkóznom.

A kezdő horgász, ha elmegy a vízhez, a fent leírt készségen kívül csak egy almanagságú darab, lehetőleg friss vagy legalább is nem túlszáraz házikenyer- vagy zsemlyebelet vigyen magával és utközben tiszta kezei között gyúrja meg, tömörítse össze jól. Mindig indifferens színű, a part színeihez alkalmazkodó ruhában legyen, letéve minden fehér vagy világos színt, még a fehér inggallért is. Maradjon lehetőleg távol attól a helytől, ahová horgát be akarja dobni. Az apró halat rendszeren látja ott, ahol folyóvíznél a sebes víz a csendessel érintkezik, a magával hozott kenyérbéltől apró buzaszemmagyságu darabkákat dobál bele a vízbe. Az egész környék apró hálnépsége rövidesen mind oda kerül és már 1—2 perc múlva látja túlekedésüket a bedobott és fenékre süllyedő eledel körül. De ha van abban a vízben nagyobb hal is, a kíváncsiságtól hajtva az is körül néz az etetőhelyen. Ha most már az apró horgot borsszemmagyságu kis kenyérbélgömbbel megcsalizzuk és csendesen bedobjuk, egy-kettőre kikerül az első hal a vízből és utána sűrű egymásutánban a többi. Ha egy helyen elriasztottuk a halakat, úgy megvárjuk, míg megnyugodnak és újból előkerülnek vagy pedig más helyet nézünk és ott ugyanugy járunk el.

A kenyérbélcslali a legtisztább, de azt csak a békés természetű halak (keszeg, ponty stb.) fogadják el. De lehet használni házilegyet, kis bogarakat, pondrót darázsfészkekből, szöcsköt, földigilisztát is, utóbbit mint univerzális csalit mindenféle halra.

Szívből kívánjuk, hogy minden érdekeltnél fentiek megszívvelésre és megértésre találjanak. Kijelentjük egyúttal abbéli készségünket, hogy minden kezdő vagy haladó horgásztársunk életében felmerülő szakkérdésben, ha azt

egy levelezőlapon közli velünk, megadjuk a további útmutatást. De tanácsot is adunk szükség esetén egyéb horgászati felszerelések későbbi beszerzésénél.

Pontyjárás.

Írta: L. Kiss Aladár.

Utánnyomás tílos

(Folytatás.)

Az első esetben, magának a horgászott folyóvíznek változására sokkal érzékenyebb a ponty. A távolabb eső nagyobb folyónak áradása pedig, bár természetesen épügy folyással bir ezen horgászott vízterületre, tekintettel azonban a nagy távolságra, intenzivitása is lassan fokozódó és lassan csökkenő lesz. Jobban mondva az áradásokhoz mérten elmosódó hatással van a pontyra.

Ugyanazon folyó áradásánál is meg kell különböztetnünk kétfelét és pedig felső és alsó áradást, aszerint, amint horgászó területünk felett vagy alatt keletkezik az áradás. Azonban bármelyik oldalról érezteti is hatását az áradás, a pontynak mozgékonyasága élénkebb lesz, kapása mohóbb és járása hirtelen nagyobb területre terjed ki.

A felső áradásnál a ponty járása fokozódik az árnak a horgászó területre való leérkezéséig és ahogy az áradás folytán horgászó vízterületünk megzavarodik, úgy szünik meg máról — holnapra, vagy egyik óráról a másikra a ponty kapása is.

Amíg a felső áradásnál a kulmináció rövid azaz átmeneti időtartamu, amennyiben a víznek folyása csak sebesedésbe mehet át, addig az alsó áradásnál már hosszabb ideig tartó kulminációval kell számolnunk, amely azonban mindig az esőmennyiségtől függ.

Az egyik kulmináció akkor jelenkezik, midőn az alsó áradás horgászó vízterületünkön a víz folyását lassuvá teszi illetőleg apadásában megállítja, a második, tulajdonképeni kulmináció pedig akkor áll elő, midőn az áradás elérte maximumát.

Ezért jó és praktikus a part szélén kikötött ladi-kunk mellett a méretezett jelző lécz alkalmazása, miáltal a víznek változására nézve sohasem leszünk bizonytalan-ságban, annál is inkább mivel tudjuk azt, hogy a kulmináció előtt és után a ponty jobban eszik, de itten sem közvetlen a kulmináció előtt és után, mivel a milyen fokozatosan megállítja az áradás a folyóvíznek apadását és közeledik a kulminációhoz, olyan fokozatosan szünik meg a pontynak járása, kapása.

A kulmináció alatt, vagy a hogy nálunk mondják, mikor „áll“ a víz (azaz se nem árad, se nem apad), ne várjunk kapást. Ugy vagyunk ilyenkor a ponttyal, mint télen, midőn fészkeben meghuzódik. Ilyenkor valami letargia félebe esik. Ott van a tanyákon, de mozdulatlan.

Végül megemlíthetjük még a *vizmosást*, vagyis egy nagyon távoli áradásnak halványan érezhető hatását, a midőn a pontynak járása szintén élénkebb lesz.

Érdekes az eset azonban ottan, hol két folyónak össze folyásánál szerezzük meg ebbeli tapasztalatainkat. Ilyen alkalom kínálkozik nálunk a Rábán, mely közvetlen Győr alatt torkollik a mosoni Dunaágba (Kis-Duna).

Dunai pontyot (ezüstsürke, pikkelyes) csak Duna áradáskor fogtunk a Rábán és még az *ivás utáni visszavándorlaskor sem akadt horgunkra dunai ponty a Rábán.*

Ezen jelenség egyik érthető oka, hogy a Rábának tavaszi áradásával ezen folyóvízbe feljött azon dunai pontyok, melyek itten kerestek az elivásra alkalmas terü-

letet, a hosszú ponty-tilalmi időszak alatt, vagyis június hó 10-től — július hó 15-éig, már visszahúzódtak régi, a víz hőmérséklet és talajviszony folytán megszokott medrükbe, a Kis — és Nagy — Dunára s így természetes, hogy július hó 15-ike után nem is találhatunk dunai pontyot a Rábán. Az itt említett jelenség más folyóvizeken ugyanugy fennáll.

Ezen tapasztalatunk erős bizonyossága tehát az, hogy a pontyivadék némi fentartással azon vízben marad meg állandóan, a hol első ízben kezdte meg létfentartási küzdelmét. S tekintve, hogy a két egymásba torkoló folyóviznek már hőmérséklete is különböző, az ilyen áradáskor az egyik folyóból a másikba átmenő pontyok a vízváltás után sietve térnek megint vissza a már megszokott hőmérsékletű folyóvizükbe.

De még mást is mond nekünk ezen megfigyelés, ha nem csalatkozom, hogy a Dunán életre kelt ivadék, a következő években elért érettsége után, szintén a Duna árterületein fog majd elívni és nem a Rábán, vagy viszont és a dunai pontynak csak egy ismeretlen hányada keres tavasszal a Rábán ívársra alkalmas területet. És ez a hányad pedig az, amelyik könnyen megközelítheti a Rábát annak tavaszi áradásakor.

Tehát a haljárás itt is valami különösséget sejtet velünk, melynek okát a ponty életmódjának megszokott rendszerességében kell keresnünk, de különösen figyelembe veendő az is, hogy egyik vagy másik folyó előbb éri el tavasszal azon magasságot, mely a pontyoknak az elívásra alkalmas árterületekre való kijutását elősegíti.

Végeredményként összegezzük tehát azt, hogy a ponty szinte állandóan leköti magát azon vízhez, melyben létfentartását, mint ivadék elkezdte, amennyiben fejlődésére ugyanazon víznek hőmérséklete is behatással van, jobban mondva megszokja.

Az áradások és apadások által előidézett pontyjárás is mintha valami szisztéma szerint történék. Vizepszűlésnél, vagyis közelgő áradáskor a ponty inkább a sekélyebb vizet keresi föl, vagyis a medernek azon part felőli részét, mely nem szakadékos, hirtelen esésű, mert mint tudjuk, különösen a folyóvíz kanyarulatainál, az egyik part mellett a medre mindig mélyebb, a másik meg meneteles, sekélyebb.

Az apadás beálltával pedig a pontyok visszavándorlása éppen az ellenkező part mellett történik, ilyenkor tehát már a mélyebb vizen ereszkednek alá. Ezen megfigyeléseink is élenként tüntetik fel a pontyok helyes, szinte el lehet mondani, hogy következetes természeti ösztönét. Először, mivel az áradásnál a sekélyebb vizen való mozgása könnyebb, élelmet előbb talál magának, de különösen azért szereti a sekélyebb és főleg meneteles parti oldalakat, mivel (tudva azt, hogy az egész nyáron át találunk még jó nagy százalékban elivatlan pontyokat), erős állati ösztöne diktálja neki, hogy ezen oldalon előbb kijuthat a mederből az elívásra alkalmas árterületekre, de egyébként is kedveli az árterületek *fűves részeit*, a hol az átmelegedett sekély víznek különben is nagy barátja. Apadásnál pedig az óvatosság és az esetleges veszély diktálja neki a mélyebb víznek keresését, hogy el ne rekedjen.

De nemcsak erre kell figyelnünk a pontyjárásnál, hanem figyelemmel kell lennünk arra is, hogy különösen a tavaszi nagyobb és sebesebb áradások után a folyóvizek medrei egyes helyeken többé — kevésbé átalakulnak, mélyebbek vagy magasabbak lesznek, aszerint, hogy iszapot, homokot stb. hord-e össze, vagy visze-e el onnan a sebes víz. És ilyenkor a ponty is más járási irányt vesz, jobban mondva elhajlik az esetleg volt pontytanyánktól is.

Innen van az, hogy sokszor nem tudjuk magunkkal megértetni, hogy míg előző évben ugyanazon pontytanyánál mily szép eredményt értünk el, a következő esztendőben siker már alig koronázta meg buzgalmunkat és kitartásunkat. Mert ilyenkor nem kell más, minthogy az áradás egy gyökeres fatöknöt sodorjon oda és hagyjon előző évi pontytanyánk közelében, már a ponty járása is elterelődik onnan és ha csak egy-két méter lesz is a különbség, tanyánk már ki fog esni a pontyjárás rendes, megszokott irányától. Mivel olyan a pontyjárás megszokott vonala, mint sűrű erdőben a vadnak csapása.

Igy áll elő azután az a helyzet, hogy etetés dacára, majdnem minden évben más és más a pontyjárás, kivéve azon eseteket, midőn már a meder alakulata állandóan egy irányt szab meg nekik.

Tapasztaltuk még azt is, hogy a már több ízben említett pontyjárások alkalmával a horgászó szezon elején mindig nagyobb pontyokat fogunk, mint ősszel. Ennek magyarázata az, hogy ilyenkor az ívás miatt vándorolnak a hatalmas anya- és tejes pontyok, s azután ezek legelőbb is húzódnak le a mélyebb vizekre és őszre csak a közepes nagyságúak maradnak meg vízünkön. Tehát egész bizonyossággal rámutathatunk arra, hogy a *nagy* pontyok az első tavaszi áradásoknál feltétlenül elívnek, legelőször mutatkoznak az ívársra alkalmas árterületeken és ez egyúttal kifejtett ösztönüket igazolja.

Természetesen itt is vannak kivételes esetek s ezt a ponty betegsége, vagy pedig az okozza, hogy nadállal van tele, ami őt azután a rendes menetű vándorlásában megakasztja vagy késlelteti.

Normális vízállásnál jár a ponty még a legnagyobb melegben is és megmozdulása különösen észrevehető reggel és késő délután. Azonban, mint már több ízben említettem, ha a vízállás a normálison jóval alul van, a ponty is lassan lehúzódik a mélyebb és idegen vizekre és csak az időnkénti vizepszűlésnél kezd esetleg nagyobb számban jelentkezni.

Az imént felhozottaknak is meg van a végső eredménye, hogy minél többször jelentkezik a nyári áradás, annál több ponty tanyázik horgászó területünkön s így az őszbe nyúló napokon is elég ponty akadhat horgunkra.

A sok nyári áradásnak viszont az a hátránya, hogy egy egy áradásnak mindig meg kell várni a tisztuló folyamatát, mivel zavaros vízben pontyot fogni nem lehet. Az áradás utáni vizeztisztulás pedig eltarthat három napig, de a mi azután gyakoribb két-három hétig is a szerint, hogy milyen esése van az apadó víznek. Megesett például 1917-ben, hogy úgyszólván egész nyáron át nem tudtunk pontyozni, a kisebb-nagyobb áradások oly egymásután követték egymást. Voltak azonban ezen évben érdekes és kivételes esetek és pedig akkor, amidőn a még zavaros vízre újabb áradás jelentkezett és ilyenkor nem egyszer ugy földi gilisztával, pedig gombóccal fogtunk pontyot. A ponty evése azonban csak nagyon rövid ideig tartott. Tehát a pontynak járása ez esetben még a zavaros víznél is megelégnék. Ezen esetnél volt legjobban észlelhető a vízváltásnak a pontyra való hatása.

Sajátságos sokszor a pontyjárás nyáron, midőn élelem felkutatójánál a medernek csak egy bizonyos egyenes vagy íves irányában mutatkozik. Világosan állítja elénk ezt a következő tapasztalat.

Előfordult több ízben, hogy horgászó területünkön 10—12 horgász is szórakozott a pontyozással, de csak egy-kettőnél voltak kapások, míg a többi hiába leste azokat akár naphosszat is.

Máskor meg három horgász közül, kiknek egy-más mellett 8—10 méterre volt a pontytanyájuk, csak a középsőnél evett a ponty. A két szélső horgász rakhatta le tanyájára csalogatónak bármilyen mennyiségben az ételmezt, míg a középső talán nem is szórta a helyét, a pontyok kitartóan csak ezen középső helyet keresték föl.

A harmadik eset pedig, midőn a horgásznak három horognyele közül szisztematikusan csak az egyik nyélnél volt kapása és a másik két horga akár bent se lett volna a vízben. Az ilyen következetes kapások pedig legtöbbször a külső (part felőli) horognyeleknél jelentkeztek.

Összegezve most már az említett három esetet, erre nézve vajjon milyen magyarázatot tudunk adni?

Szerény tapasztalatom és megfigyelésem szerint többféle eshetőséget tudok felhozni.

(Folyt. köv.)

TÁRSULATOK—EGYESÜLETEK.

A Szolnokvidéki alsó-tiszai halászati társulat f. évi május hó 26-án tartotta gr. Boiza József elnöklete alatt Szolnokon rendes évi közgyűlését. Az igazgatói jelentés rámutat arra, hogy az elmúlt évben kedvező árvíz nem lévén nem is volt megfelelő a halszaporulat, melyet egyébként a cukorgyár okozta vízszennyezés is oátrányosan befolyásolt. A társulati vízterület bérjövödelméből 240 aranykorona jut kat. holdanként osztalék gyanánt. A lefolyt év zárszámadásai szerint 1,791,370 K pénztári maradvány és 158,772,530 K értékmaraevány mutatkozott. Az 1926. évi költségeket 19.137 aranykoronával irányozta elő a közgyűlés a tagok évi járulékát pedig kat. holdanként 2500 papirkoronában állapította meg. Az elmúlt év folyamán megüresedett választmányi tagságok betöltése után elnök a közgyűlést bezárta.

N.

A Cibakháza-sápi halászati társulat f. évi május hó 27-én tartotta évi rendes közgyűlését Sváb Gyula elnöklete alatt. Az évi jelentés szerint a társulat kötelékébe tartozó vízterület bérjövödelméből — mely az eddigi pontyvaluta helyett aranykoronában lett megállapítva — az évi osztalék kat. holdanként 25.000 K. Az évi zárszámadások 48.500,000 K bevétellel szemben 11.977,000 K kiadást mutatnak. A közgyűlés az 1926. évre szóló költségeket 67.000,009 K-val irányozta elő. Egyéb adminisztratív ügyek elintézése után elnök a közgyűlést bezárta.

N.

A Győrvidéki halászati társulat f. é. július hó 2-án tartotta évi rendes közgyűlését Győrött Dr. Korn János elnöklete alatt. Elnök megnyitó szavai után az igazgató olvasta fel évi jelentését a társulat állapotáról, majd az 1925. év zárszámadásait és az 1926. évi költségvetést terjesztette a közgyűlés elé. A zárszámadások szerint 24.071,972 K. bevétellel szemben 11.263,300 K. kiadás mutatkozott. A költségelőirányzat 2.500.000 K.-ban állapított meg, melynek fedezése ezúttal is a kiadandó horgászjegyek révén fog történni. A közgyűlés a zárszámadásokat, költségelőirányzatot és az évi jelentést tudomásul vette és elhatározta, hogy az I.—III. üzemszakaszok bérbeadására árverést hirdet és, a beérkezett ajánlatok felett határozandó, július 15.-ikén rendkívüli közgyűlést fog tartani. Több tárgy nem lévén, elnök az ülést bezárta.

N.

Az Alcsiszigeti halászati társulat f. é. július hó 2-án tartotta rendes évi közgyűlését Geiger Jenő elnöklete alatt Szolnokon. A közgyűlésen véglegesen rendezték a halászati jog bérlőjével az elmúlt évek hátralékos hasznóbérét és megegyeztek egyben az ezutól fizetendő hasznóbérben is. A jövő évi költségeket 1,320.000 koronában állapították meg.

N.

A Magyar Tógazdaságok r. t. közgyűlése. A Magyar Tógazdaságok részvénytársaság folyó évi július hó 29-én tartotta gróf Batthányi Lajos v. b. t. t. elnökletevel rendes évi közgyűlését. A közgyűlés az igazgatóság által előterjesztett és alább részletezett mérleget változatlanul elfogadta.

Az igazgatóság jelentése kiemeli, hogy az 1925/26-ik üzletév eredménye alulmaradt a tavalyinak, aminek legfőképpen az az oka, hogy a haltermelési eredményt kedvezőtlenül befolyásolta az, hogy a haltakarmány, a tengeri ára a múlt évben igen magas volt, ellenben a hal ára a multhoz képest lényegesen csökkent. A ter-

melés mennyisége azonban minden tekintetben megfelelt a várakozásnak, mert a részvénytársaság kötelékébe tartozó tógazdaságok évi haltermése 5200 q-ra rugott. Ennek a haltermésnek megfelelő elhelyezése és értékesítése céljából a részvénytársaság messze-menőleg kibővítette külföldi összeköttetéseit Ausztriában, Németországban és Csehszlovákiában. Lengyelországban, Varsóban külön létesített kereskedelmi telepének ugyan meg kellett küzdeni az ottani gazdasági válsággal, de az üzletév a nehézségek ellenére is megfelelő eredménnyel zárult.

A közgyűlés a jelentést tudomásul vette és hozzájárult részvényenként 3500 korona osztalék fizetéséhez.

A vállalat pénzügyi eredményeit az elmúlt üzleti évben a következő kimutatás tünteti fel:

Mérlegszámla: 1926. április 30-án. **Vagyon:** Pénztárkészlet 45,879.700 K. Részvényérdekeltség társvállalatoknál 4.147,500.000 K. Értékpapírtárca 37,501.000 K. Tógazdasági építkezések 18,741,833.000 K. korona. Felszerelés 1,630,200.000 K. Élelmiszerek 2,000.000 K. Adósok 19,026,421.801 K. Összesen 43,631,335.501 K. Teher: Részvénytőke 16,875,000.000 K. Tőketartalék 1,250,000.000 K. Értécsökkenési tartalék 1,875,000.000 K. Nyugdíjalap 200,000.000 K. Fel nem vett osztalék 3,550.000 K. Hitelezők 21,519,727.223 K. Nyereség 1,908,058.278 K. Összesen 43,631,335.501 K.

Eredményszámla: 1926. április 30-án. **Veszteség:** Üzleti költségek 680,395.766 K. Tisztifizetések 337,303.800 K. Adók 476,890.822 K. Illetékek 49,712.860 K. Benépesítésre felhasznált halanyag 10,840,000 K. Leírások 1,072,212.655 K. Nyereség 1,908,058.278 K. Összesen 4,535,414.181 K. **Nyereség:** Kamatok, jutalékok tógazdasági kezelési díjak és halon elért nyereségek 4,535,414.181 K. Összesen 4,535,414.181 K.

A mutatkozó 1908,058.278 korona tisztázott nyereség felosztása iránt a közgyűlés a következőképpen határozta: tartalékalapra 5%, helyett 150,000.000 K. Igazgatósági jutalékokra 10% 175,805.827 K. Osztalékokra 450.000 db a 3500. K. részvény után 1,575,000.000 K. fordítassék, míg a fennmaradó 7,252.451 K. új számlára vezetésék elő.

VEGYESEK.

Győry Loránt †. Győry Loránt ny. földmívelésügyi miniszter tragikus körülmények között történt hirtelen elhunytáról adtak hírt a napilapok.

A megboldogultban a halászat művelői is egyik lelkes támogatójukat gyászolják. Nyugalmoztatása utáni időben a gyakorlati munkában is részt vett és a Magyar Tógazdaságok rt. által alapított Halértékesítő rt. elnöki tisztét töltötte be, viselven azt odaadó buzgalommal egészen addig, míg a nevezett rt. beolvadván más alakulatba, meg nem szűnt.

Emlékét kegyelettel őrizzük.

Árjegyzés. A Halbizományi és Halértékesítő rt. és a Zimmer Ferenc halkereskedelmi rt.-től nyert értesülés szerint *junius hó* folyamán a nagybani halárak kilogrammonként a következők voltak:

Tenyészponty	élő	40.000—48.000 K
	jegelt	35.000—38.000 „
Velenceiponty	élő	28.000—35.000 „
	jegelt	16.000—24.000 „
Balatoni fogassüllő	I. oszt.	75.000—90.000 „
	II. oszt.	65.000—70.000 „
	III. oszt.	55.000—60.000 „
	IV. oszt.	40.000—50.000 „
Harcsa	5 kg.-on felül	30.000—40.000 „
	2—5 kg.-ig	30.000 „
Csuka	nagy	30.000—35.000 „
	kicsi	18.000—28.000 „

A kereslet lanyha, az árak ingadozóak.

A lap kiadásáért felelős: Dr. Unger Emil.

HALTENYÉSZTŐ ÉS HALKERESKEDELMI R.-T.

Központi iroda:
BUDAPEST, V., BÉLA-UTCA 8.

Telefon 79-46. és 113-52.

Budapesti kereskedelmi telep és raktár:
BUDAPEST, IX., ERKEL-UTCA 3.

Telefon nappal: József 48-48, éjjel: Budafok 128.

Veszünk és eladunk mindenfajta halat minden mennyiségben, szállítunk saját tógazdaságainkból kitenyészített gyorsnövésű, nemes egy- és kétnyaras tenyészpontyot és tenyészanyapontyokat.

HALÁSZHÁLÓK

legjobb minőségű, 3-2-sodratú, hosszúságú kenderfonalból készült, úgyszintén, haláskötelek, inslég, horog, halász-cérnák készen és megrendelésre kaphatók.

HIRSCHFELD ÁRMIN

DEBRECEN, JÓZSEF KIR. HERCEG-U. 38.

HALÁSZHÁLÓ

puha inslég
és kötél, hálófonal,
parafa-alattság, reb-
zsinór

minden mennyiségben kapható

ADÁM MIKSA RÉSZV.-TÁRSASÁGNÁL BUDAPEST

Főüzlet:

IV., Ferenc József-rakpart 6-7.

A Ferenc József-híd és Erzsébet-híd között.

Telefon: József 61-48.

Fiókküzet:

VII., Thököly-út 16.

A Keleti pályaudvar indulási oldalával szemközt.

Telefon: József 61-17

Központi iroda:
BUDAPEST,
V., Alkotmány-utca 20.

Halászati és gazdasági felszerelések:

halászcsonakok, haltartók, csónakbárkák, apacsutok, nádvágókések, csákiyák, húzó- és kormányvezézők (kőrifából), sport- és luxuscsónakok, evezők. **Kötélárúk:** ruhaszáritókötél, rudalókötél, nyakló, marha- és borjúkötél, istráng, szántógyeplű, nyereg stb. gyártása és eladása

Az árúk kiválóságáról
személyesen
meggyőződhet!

HIRMANN ISTVÁN IPARTELEPEI VÁC

Telefon: 179-51.

KÓSDI-ÚT 52. • (Vasút mellett.) • **TELEFON 72.** Kérjen árajánlatot!

ZIMMER FERENC HALKERESKEDELMI RÉSZV.-TÁRS.

BUDAPEST
KÖZPONTI VÁSÁRCSARNOK

TELEFON { Közp. Vásárcsarnok: József 48-94.
Iroda Vámház-körút 13. " 35-39.
Fiók-üzlet József-tér 13. " 150-65.

Veszünk és eladunk bármily mennyiségű élő és jegelt halat.

HALÉRTÉKESÍTŐ RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

HALNAGYKERESKEDÉS

TELEFON nappal: JÓZSEF 113-54.

BUDAPEST

TELEFON éjjel: JÓZSEF 49-06.

ÁRUSÍTÓ HELY:
IX., KÖZPONTI VÁSÁRCSARNOK

KÖZPONTI IRODA:
V., SZÉCHENYI-UTCA 1.

TELEFON: 154-44, 154-45.

TELEP ÉS IRODA:
IX., CSARNOK-TÉR 5. SZÁM.

MEGVESZÜK tógazdaságok egész haltermését, SZÁLLITUNK a Magyar Tógazdaságok Részvénytársaság kezelésében levő tógazdaságokból elsőrendű gyorsnövésű cseh és bajor egy- és kétnyaras pontyokat, anyapontyokat s minden más tenyészhalat és megtermékenyített fogassüllőikrát, valamint etetési üzemre berendezett tógazdaságok részére különféle haltakarmányt.